

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.9

Hely

Idő

"1921"

Személy

Szerző:

Cím: *Halál a nagy városban*

Forrás:

Népszava

Bp.

(Hely)

1921 IV 7

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári háziomda 1920

— Halál a nagy városban. Az élet annyit ér, amennyire tartjuk... Más valami dacosan ököltre menni az élettel: nosza, nagyur, add ide, ami nekem kell! halálos birokra kelni véle az örök máért, mert tán nincs is holnap; karmokkal vájni, fogakkal marni és így pusztulni el a csatán... És más valami: elfordulni tőled, én, koldus nem kérek tőled, nekem, koldusnak te nem adhatsz; elfordulni gyűlölettel, én, a fáradt, nem pihenek meg nálad, én, a szomjas, nem iszom vízedből, száraz kenyeredre, száraz kezedre esőkomat nem adom; elfordulni, elhallgatni, elpusztulni... Apró tragédiáska a rendőri hírek között. Meghalt valaki. Egy leány. Minden rendben volna, csak a mindennapi *miértje* hiányzik ennek a halálnak. Ahogy ez már a legtöbb tragédiánál szokásos. *Tompa Gizellának* hívták és 33 esztendőt ért meg. Ugy mondják, valaha jobb napokat látott és esztendeit egy intellektuális lélek elzárkózottságával élte nagynénje társaságában, aki festőművész özvegye volt. Azt beszélik a Hunyadi-tér 10. számú házában, hogy nem sokszor látták őket. Egyszer aztán koporsóban jelent meg a nagynéne a házbeliek előtt. A leány magára maradt. Senkivel sem érintkezett, senkisémet járt hozzá. Ugy tudták, hogy cigarettatöltőgetéssel szerezte meg azt a keveset, ami jutott neki az élet „terített asztalánál”. Büszkének mondták, mert kopott ruháit nem mutatta és senkitől sem kért segítséget.

Pár napja föltűnt a szomszédoknak, hogy Tompa Gizella napok óta nem mutatkozik. Mi lehet a kisasszonnyal? Föltörték a lakást és rátaláltak. Holtan. Ehen halt meg. Körülötte esüpasz falak, grófnői garderobia egyetlen foszlányos szoknya. Ravatala: a szoba egyetlen butorderabja, az ágya volt, melyen utolszor pihent meg. Más nem is volt az ágyon, mint a holttest maga. Minden egyebet megették az évek. Ugy mondják, a büszke arc derüsen tűrt, amint végigtáncolt rajta az ablakon besurrant napsugár.

Az élet annyit ér, amennyire tartjuk... De hát akkor miért ér most oly keveset?...